



EDWARD BEKKER 25 JAAR BERGGIDS

DE MOOISTE JOB

De Duitsers zagen het meteen: Er hat's drauf - die knaap kan het wel. Edward Bekker werd begin jaren tachtig als eerste Nederlander toegelaten tot de Duitse berggidsenopleiding en in 1987 haalde hij als eerste 'Flachlander' het felbegeerde gidsenspeldje. Dit jaar viert Bekker zijn 25-jarig jubileum als gids. "Eigenlijk is het de mooiste job die er bestaat."

Hij realiseerde zich pas later waar en wanneer de klik werd gemaakt. "Dat was hier eigenlijk om de hoek, in Trient." Berggids Edward Bekker (makkelijke trui, Marokkaanse sloffen) zit in het kantoor op de bovenste verdieping van zijn chalet in het Zwitserse Finhaut. Een grote glazen wand biedt normaal gesproken uitzicht op de toppen van het Mont-Blanc-gebied. Nu is de lucht potloodgrijs en vallen er dikke sneeuwvlokken.

"Ik denk dat ik een jaar of vijftien was. We stonden met de familie - vader, moeder en m'n zusje - op de camping in Champex, hier vlakbij. Van daaruit zouden we een tochtje naar een hut maken, de Cabane du Trient. Ik had een boekje over bergwandelen en daarin stond één hoofdstuk over wandelen op de gletsjer. Dus ik vroeg aan m'n vader: 'Moeten we dan geen touw mee?' Toen zijn we in een bergsportwinkel gaan vragen hoe dat zat. Nou ja, in die winkel zeiden ze natuurlijk dat het niet hoefde, maar ik had

zoiets van: ik wil toch een touw. Toen heeft m'n vader uiteindelijk maar twintig meter prusiktouw voor me gekocht."

In de Cabane du Trient troffen de Bekkers toevallig een groepje Zwitserse gidsen dat aan het oefenen was. "Dat vond ik helemaal het einde. Pickels, schoenen, touwen, noem het maar op. Dat was achteraf gezien wat de Fransen een *coup de foudre* noemen, het moment dat de klik werd gemaakt."

De gidsen vertrokken de volgende ochtend om twee uur voor de beklimming van het Couloir Copt op de Aiguilles Dorées; de familie Bekker wandelde terug richting dal. "Toen heb ik m'n zusje Nina

vastgebonden aan dat prusiktouw," grinnikt hij. "Ik denk dat het gidsen er toen al een beetje inzat..."

Bekker vertelt dat de familie daarna met de caravan verder trok richting Gran Paradiso. "Daar heb ik m'n eerste echte pickel gekregen. Die heb ik nog steeds - net als het enorme litteken op m'n been. Ik ging er direct flink mee hakken in het gras van de alpenweide dichtbij de Rifugio Vittorio Sella en met de punt onderop heb ik een enorme jaap gemaakt."

Alpe Vrung

Thuis in het Zuid-Limburgse Klimmen las Bekker in een lokaal blaadje een stuk over

'JE WEET DAT JE GOED BENT, MAAR JE WEET
OOK DAT JE MAAR ÉÉN KANS HEBT'



de VAV, de Vallekebergse Alpe Vrung. Hij nam contact op met een van de oprichters, Jos Smeets. "Die zei direct: Kom maar langs." Zo ontmoette hij ook Frans Vermeulen, net als Smeets leraar op het Sintermeerten College in Heerlen. "Ik was op school nogal vaak afgeleid, dus toen ik bleef zitten, en toen ik daarna nog een keer bleef zitten, ben ik overstapt naar het Sintermeerten." Vooral met Vermeulen, tien jaar ouder dan Bekker, klikte het goed. "Eigenlijk gingen we in die tijd elk weekend klimmen in Nideggen of Freyr." Ondertussen leerde Bekker zichzelf skiën in het Limburgse heuvelland. "Dan gingen

we met drie auto's naar Gulpen en dan skieden we daar door een weiland naar beneden. Namen we de tweede auto omhoog en weer: hop. Net zo lang tot de auto's op waren. Ik oefende op het spoorwegtalud bij Schin op Geul; daar ging ik naartoe met m'n ski's op de fiets." "Een van de dingen die ik heb overgehouden aan die tijd, is een enorme conditie. Na de middelbare school heb ik een jaar fysiotherapie gedaan in Heerlen. Dan had je soms college in Maastricht, dus dan ging ik op m'n zware opoefiets die kant op, meestal met een meisje achterop. Dan reed ik zomaar 75 kilometer op een dag: van Heerlen naar Maastricht,

's middags terug naar Heerlen en aan het eind van de dag nog even m'n vriendinnetje terugbrengen naar Beek. En dan weer terug naar Klimmen. In weer en wind."

Chaotentouren

Bekker vertelt dat hij ondertussen ook lid werd van de toenmalige Koninklijke Nederlandse Alpenvereniging (KNAV). Daar kreeg hij de kans om de zogeheten Hochtourenführercursus te doen. De Duitse alpenvereniging (DAV) organiseerde die cursus namens de KNAV; een week vanuit het Taschachhaus in het Pitztal en een week vanuit de Meilenhütte in het Karwendel, met daar tussenin een vrij weekend. "Er was een jongen bij met wie het goed klikte, dus die zei in het weekend: 'Ga met mij mee.' Die jongen, Thomas Strobl, had een groepje vrienden met wie hij elk weekend op pad ging, ook 's winters, op ski's. Dus de volgende winter ben ik die kant op gegaan en zijn we toerskitochten gaan maken."



Wie is... Edward Bekker

Edward Bekker (Rotterdam, 1961) komt van jongs af aan in de bergen. ("Het ene jaar gingen we met de caravan naar de bergen, het andere jaar naar de Franse kust.") Vanaf zijn vijftiende begon hij zich serieus voor bergsport te interesseren. Hij werd lid van de Vallekebergse Alpe Vrung (VAV) en de KNAV en leerde zichzelf off-pisteskiën op het spoorwegtalud bij Schin op Geul. In 1987 was hij de eerste Nederlander die het internationaal erkende diploma voor berg- en skigidsen haalde.

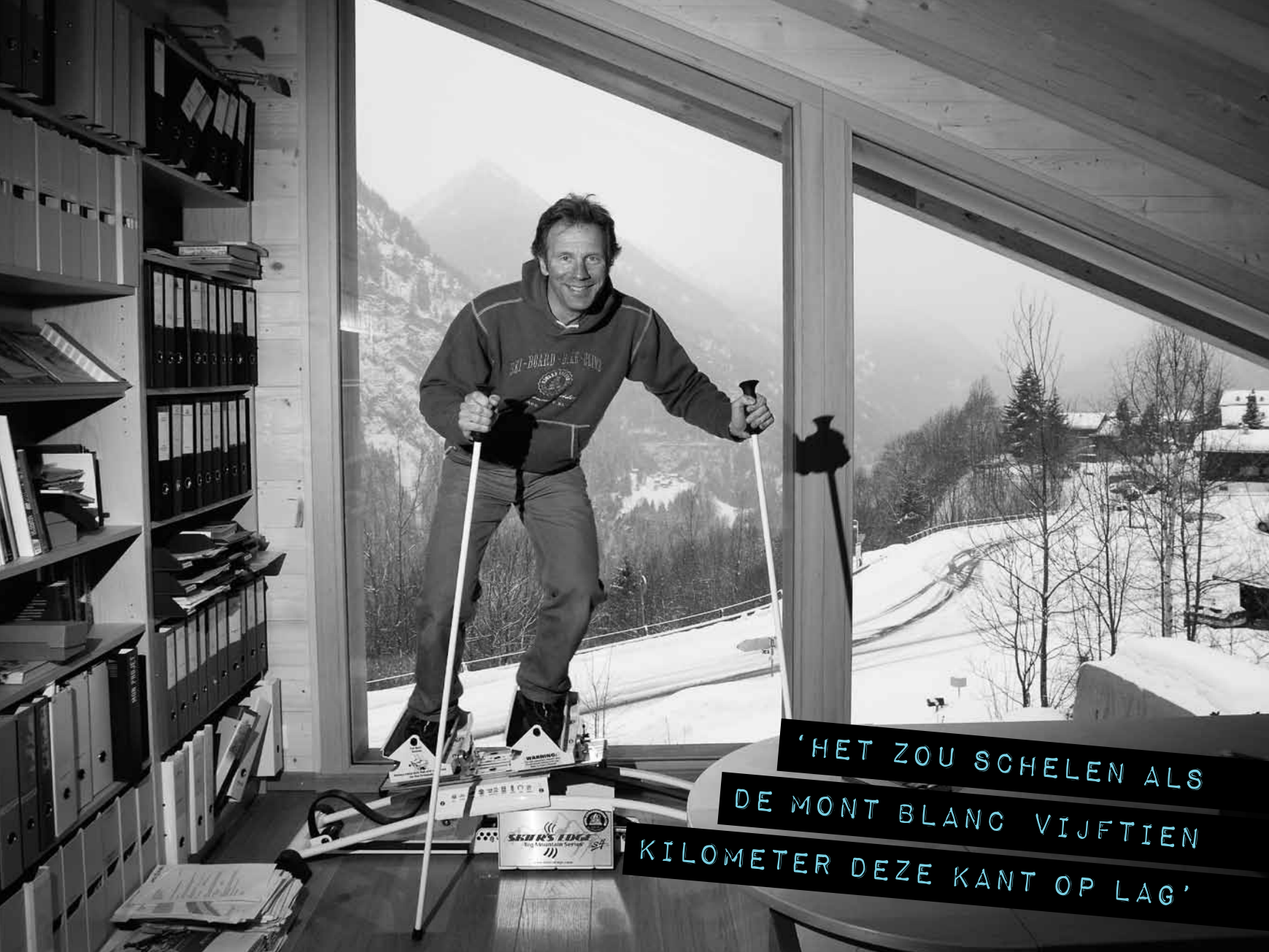
- 1975 Eerste pickel
- 1979 Begeleiding eerste bergsportcursus bij de KNAV
- 1980 Hochtourenführer-cursus bij de DAV
- 1982 Expeditie met Duitse klimvrienden Thomas Strobl en Bernd Ritschel naar Peru. Eerste Nederlandse beklimming van de Yerupaja Zuidwand (6634 m), beklimming van de Huascarán (6768 m). "De eerste keer dat ik met het vliegtuig ging. Ik had een enorme zak boterhammen bij me. Wist ik veel..."
- 1984 Organisatie skisafari's met Frans Vermeulen onder de naam VéBe ski-alpinisme.
- 1984 Toelating tot Duitse berggidsenopleiding.
- 1984 Deelname Nederlandse Mount Everest Expeditie, eerste Nederlander op South Col.
- 1987 Diploma Staatlich geprüfter Berg- und Skiführer, oprichting Edward Bekker Ski & Alpinisme.
- 1988 Mont Blanc (4808 m) via Brenva-flank met klant.
- 1988 Tibet-expeditie met beklimmingen in alpiene stijl (zonder sherpa's): centrale top Sisha Pangma (8008 m), Cho Oyu tot 7500 m.
- 1989 Aiguille Verte (4122 m) via Couturiercouloir, Aiguille de Dru (3754 m) via de Bonattipijler.
- 1989 Toubkal (4167 m) in Marokko op de mountainbike.
- 1990 Mount Hunter West ridge (4257 m) in Alaska.
- 1990 Beklimmingen Mont Blanc: integrale Peutereygraat en Innominatagraat. Grandes Jorasses Walkerpijler.
- 1991 Mont Blanc Freneypijler in één dag.
- 1992 On Top All Over the World project van de VAV: Beklimming Mount Vinson, (Antarctica) en Elbrus op skis.
- 1993 Mount McKinley / Denali (6194 m).
- 1993 Expeditieleider tweede UIAA-trainingskamp in de Hushe Vallei in Pakistan. Diverse eerste beklimmingen in rots en ijs tot 6000 m.
- 1994 Ojos del Salado, Chili (6893 m), eerste Nederlandse beklimming.
- 1995 Eerste EB-vulkanenexpeditie in Ecuador naar Cotopaxi (5897 m) en Chimborazo (6310 m)
- 1996 Expeditieleider derde UIAA-trainingskamp in Sichuan, China.
- 2004 Terugkeer naar Mount Everest, dit keer via Tibet. Tot North Col.
- 2004 Cayambe, Ecuador. Hoogste vulkaan ter wereld op de evenaar met echtgenote Ilse.
- 2007 Toerski-expeditie West-Groenland.
- 2008 Carstensz Piramide (4840 m) met klanten.
- 2011 Opening Bekker Chalet in Finhaut, Zwitserland.

Dat ging direct in de hoogste versnelling. "Met loodzware rugzakken. We hadden voor een week eten en tenten bij ons." Bij die tocht was ook de toen nog piepjonge bergsportfotograaf Bernd Ritschel. "Bernd was ziek en, nou ja, ik kon het gewoon nog niet. Door die zware rugzak lag ik bij iedere bocht op m'n kont. Toen zijn we met z'n tweeën afgedaald, zomaar ergens een dal in, zonder kaart of weet ik wat. Kwamen we bij een boerderij waar licht brandde. Daar waren een paar jagers, en die zeiden direct: 'Kom binnen, hier heb je een kop Jägertee. Ik dronk eigenlijk nooit, en Bernd al helemaal niet, dus na één kop waren we al redelijk van de kaart.'" Bekker en zijn vrienden noemden hun tochten *Chaotentouren*. "We gingen vooral op pad in de omgeving rond Bad Tölz en Garmisch-Partenkirchen. Daar heb je tienduizend bergen naast elkaar waarop je stuk voor stuk kunt toerskiën. Dan maakten we bijvoorbeeld een spoor voor een paar vrienden die later kwamen en dan maakten we het héél steil, tot het onmogelijk was, en dan klommen we hoog in een boom en wisten we met een tak het laatste deel van het spoor uit. En dan kijken wat er gebeurt."

Toelatingsexamen

"Ik had er wel eens over nagedacht om berggids te worden, maar ik was ook een beetje huiverig. Nederlandse vrienden zeiden bovendien dat het helemaal niet kon – je moest Oostenrijker zijn, of Duitser of Zwitsers. Op een van die Chaotentouren was een gids mee die ook voor de Duitse opleiding werkte, dus toen heb ik toch maar gevraagd hoe het zat. Het bleek gewoon te kunnen."

"Ik moest eerst de skitoelating doen. Dat was direct het zwaarste onderdeel dus daarbij viel zo vijftig procent van de kandidaten af. Dat is nog steeds zo trouwens." Na het ski-examen volgde een theorie-examen over lawines, daarna volgde de zomertoelating. "Dat was een probleem, want die was in september 1984, terwijl ik net was uitgenodigd om mee te gaan met de Nederlandse Mount Everest Expeditie. Dus ik zei: 'Luister, ik ga op Everestexpeditie. Is er een andere oplossing?' Toen mocht ik m'n toelating doen met de gidsen die al een jaar verder



'HET ZOU SCHELEN ALS DE MONT BLANC VIJFTIEN KILOMETER DEZE KANT OP LAG'

in de opleiding waren. We hebben hier in Chamonix een aantal grote routes geklommen zoals de Major op de Mont Blanc. Die gidsen, onder wie Günther Härter, de latere directeur van de DAV Summit Club, zeiden: je kan het gewoon. "Er hat's drauf", zoals je dat in het Duits zegt."

"Ik denk dat ik internationaal een van de allereerste gidsen was die niet uit een Alpenland kwam, maar ik heb niet het gevoel gehad dat me ooit iets in de weg is gelegd. Omgekeerd: in Nederland moest ik het wel de hele tijd uitleggen. In het begin was het wel interessant, maar het wordt wel een beetje saai als je altijd maar weer moet vertellen wat je doet."

Bekker vertelt dat hij zonder veel problemen door de opleiding rolde; één keer zakte hij voor een examen. "Ik haalde altijd alles heel makkelijk, maar het rotsklimmen heb ik een keer verknald. Het

was een zesdegraads route van achthonderd meter, de Via della Guide op de Crozzondi Bronte. Ik had die zomer niet zoveel rotsgeklommen en bovendien in de week voor het examen de Tour du Mont Blanc gelopen, dus ik kreeg halverwege enorme kramp in mijn vingers."

Achteraf gezien was het wel zo goed dat hij zakte, zegt hij. "Het was goed om even met m'n neus op de feiten gedrukt te worden. Daar ben ik een betere gids door geworden. Toen het gebeurde zat ik wel in zak en as, want ik had al een heel zomerprogramma, ervan uitgaande dat ik klaar zou zijn met m'n opleiding."

"Het is eigenlijk je hobby, maar in de opleiding word je opeens beoordeeld. En die beoordeling was echt knalhard. Als je één foutje maakte, als je bijvoorbeeld één standplaats niet goed had, dan kon je direct naar huis. Bij een van de examens liep een kandidaat verkeerd, op weg naar een klimroute, of hij liep niet snel genoeg

of zo. Kon-ie direct naar huis. Zonder dat hij een meter had geklommen."

Tijdens het examen voor sneeuw- en ijsklimmen, op de Biancograat van de Piz Bernina, gingen twee Duitse aspirant-gidsen op de gletsjer aan kort touw. "Die konden ook direct naar huis. Neemt een andere jongen het over, honderd meter van de instap. Die dacht waarschijnlijk: voor die laatste honderd meter haal ik het touw niet af, dus die mocht ook naar huis. Toen was ik ineens alleen met twee examinatoren."

"Ja, het was een keiharde opleiding. Uiteindelijk is het het moeilijkste wat ik ooit heb gedaan. Je weet dat je goed bent, maar je weet ook dat je maar één kans hebt."

Zwartgidsen

Toen Bekker zijn gidsenspeldje haalde ("Dat speldje moet je zelf betalen, en ze zijn nog fors duur ook..."), was hij de eerste en enige Nederlandse gids. Inmiddels is er een handvol Nederlandse berggidsen en nog eens een aantal aspirant-gidsen. "Ik merk dat er concurrentie is van andere Nederlandse gidsen, maar dat vind ik eigenlijk niet erg." Hij vertelt dat hij ook meewerkt aan de opleiding van Nederlandse gidsen; Martijn Schell en Roeland van Oss liepen bij hem stage.

"Ik heb geen moeite met eerlijke concurrentie. Ik heb wel een





'M'N EERSTE PICKEL HEB IK NOG STEEDS,
NET ALS HET LITTEKEN OP M'N BEEN'

probleem met jongens die geen gids zijn en toch dit soort dingen doen.

Zwartgidsen dus. Misschien moeten we daar met alle Nederlandse gidsen toch maar weer eens de aandacht op vestigen, want ik zie om me heen overal wildgroei. Ik vind het prima als iemand voor geld mensen meeneemt op de Mont Blanc, maar laat hij dan wel de gidsopleiding doen. Ja, dat zit me echt dwars.”

“Het kan nog gekker hoor. Kort na m'n examen ging ik voor het eerst als gids naar de Matterhorn. In de Hörnlihut moest je destijds voor je op pad ging, je gidsenkaart afgeven. Die kreeg je terug als je weer binnenkwam, als een soort controlemechanisme voor wie terug is en wie niet. Kom ik terug, was verdomme die kaart weg. Zegt de waard: 'Ja die heb ik meegegeven aan iemand anders.' Ik heb die figuur later getraceerd. Ik weet zeker dat hij mijn kaart een jaar heeft misbruikt om zich uit te geven voor

berggids. Ongelooflijk, moet je je voorstellen wat een schoft. Ik was zo teleurgesteld: heb je keihard gewerkt voor je kaart, dan heb je hem en dan is-ie direct weer weg.”

Veranderingen

“De afgelopen vijftig jaar is er enorm veel veranderd. Het is drukker geworden en het publiek is veranderd. Het simpelste voorbeeld is denk ik dat in het verleden de beklimming van de Mont Blanc zo'n beetje de kroon op je klimcarrière was. Mensen deden een week in Oostenrijk en dan nog een week in Zwitserland en dan klommen ze een heleboel toppen en dan gingen ze nog eens de Mont Blanc op.

De mensen die nu komen zijn wel avontuurlijk en sportief - ze schaatsen, fietsen, noem maar op - maar vaak zijn het geen klimmers. Het is meer dat ze het als uitdaging zien om een keer op de top van die Mont Blanc te staan.

Wat je ook ziet is dat een berg als Mont Blanc helemaal overlopen raakt. Net als Mount Everest trouwens: dezelfde cliëntèle. Voor mij zitten er twee kanten aan. Aan de ene kant is het m'n *bread and butter*, aan de andere kant vind ik het jammer dat het zo druk wordt.

Daarom vind ik het gidsen in de winter ook zo leuk. In de winter kun je eenvoudig naar plaatsen waar je nooit iemand tegenkomt. Er zijn hier in het bos honderden mooie plekjes waar je op ski's je eigen spoor kunt zetten. Plekken waar niemand is.” En dan, lachend: “Het zou schelen als de Mont Blanc vijftien kilometer deze kant op lag, in Zwitserland. Dan was het allemaal net even beter geregeld.”

“Als ik na vijftig jaar terugkijk, dan denk ik wel: wow, ik ben eigenlijk met niks begonnen, en moet je nu zien. We hebben hier een prachtig chalet, we hebben een heel leuke klantenkring en als ik met zo'n groepje onderweg ben in de sneeuw en ik kan het enthousiasme een beetje overbrengen - dat is fantastisch. Kijk, ik ben altijd aan het werk en zo gauw ik thuiskom, ligt er natuurlijk weer een stapel e-mails op me te wachten, maar als ik uiteindelijk met een groepje ergens boven sta...” Hij staart door de grote glazen wand naar de sneeuwvlokken die gestaag vallen. “Eigenlijk is het de mooiste job die er bestaat.” ▲